

[Miten musta tuli se mikä nykyään on](#)

Tää on tarina siitä, miten musta tuli se mikä nykyään on. Tuntuu helpottavalta jotenkin kirjoittaa se jonnekin. Mä olin pienenä aina oikeastaan iloinen pieni tyttö, tosi utelias ja naiivi. Mun hiukset oli silloin vielä aika vaaleat. Ne tummeni vuosien myötä, ja tummenee vielä, ja samalla elämä muuttuu vähän synkemmäksi. Pienenä äiti oli oikeestaan aina töissä ja isä hoiti mua, ja teki töitä kotona. Mulla on myös isosisko, joka on mua 5 vuotta vanhempi. Mä elin onnellisesti.

Sitten tulin ekaa kertaa eskariin. En oo ollu päiväkodissa enkä tarhassa (jos niillä nyt on jotain eroo?) Enkä missään muuallakaan. Tai, olin mä muskarissa, mutta se oli vaa iltaisin. Pienenä olin vaa pääasiassa isän kaa ja yksin, en tarvinnut muita. Eskarin ekalla tutustumiskäynnillä yksi tyttö otti mut mukaan yhteen leikkiin. (Käytän tässä tarinassa feikkinimiä) Kutsutaan sitä vaikka Viiviksi. Musta ja Viivistä tuli parhaat kaverit. Me mentiin kouluun, ja tehtiin kaikki kahdestaan. Mä ootin sitä omenapuun oksalla kun sen isä toi sen punasella autolla kouluun.

Ja niin musta tuli riippuvainen muista ihmisistä. Pienenä kaverit ei oikein kiinnostanut mua, yksin leikkiminen oli mukavaa ja mulla oli ja on hyvä mielikuvitus. Tää koulu missä me oltiin oli tosi pieni. Mun luokalla oli aika vähän muita kavereita. Viivin lisäksi leikin parin pojan kaa. Mutta sitten, kakkosen lopussa kaikki muuttu. Viivi kerto, että ne muuttaa toiseen kaupunkiin. Suht lähelle, mutta kuitenkin toiseen kaupunkiin. Kakkonen sujui kuitenkin vielä kivoissa merkeissä. Kolmonen alko, mä istuin omenapuussa, ja sitä punasta autoa ei vaan tullut. Tiesin että ne oli muuttanut, mut ajattelin että ehkä se oli vaa painajaista. Se oli kuitenkin totta, ja mun tasainen henkinen alamäki alkoi. Se omenapuu oli ollu meidän yhteinen paikka, ja se leikattiin. Se vaan sattuu niin paljon silloin. Kyllä mulla muutama kaveri kuitenkin oli. Mut ei se ollu sama asia, enkä tuntenut siitä samanlaista iloa. Olin yksin. Joskus todella olin aivan yksin, joskus joku oli seurana, mut olin kuitenkin yksin. Kolmosen jälkeen vaihdoin koulua, koska me muutettiin. Ei haitannut yhtään. Halusin isoon kouluun, jotta pääsisin tutustuu uusiin ihmisiin.

Pienenä uskalsin olla just sitä mitä olin. Nauroin, hymyilin, uskalsin käyttää liiloja vaatteita kun muilla tyttöillä oli pinkit. Siitä tuli mulle lopulta sääntö; pukeudu aina vähän eri tavalla kuin massa. Kun tuln isoon kouluun, ajattelin että kaikki olisivat ihan ok tai ainakin suurin osa ja että luokkahenki olisi hyvä. Ei se mennyt niin. Kun Viivi oli muuttanut, tarvitsin keskittymuskohteen. Siitä tuli koulu, ja musta tuli tosi hyvä koulussa. Uudessa koulussa mua alettiin kiusata, koska olin muita parempi. Kiusata, koska isäni oli saksalainen. Esitin, että se ei kiinnostanut mua. Mutta kyllä se sattui. Olin nörtti, hikke, se joka ei koskaan muka osannut pitää hauskaa. Eivät ne ihmiset tunteneet mua. Kyllä mä sain siellä jotain kavereita, mutta oli koko ajan draamaa ja esim. yksi alkoi lopulta kiusaamaan mua, se oli oikeasti inhottavaa, mutta opet ei oikein pystynyt tekemään mitään. Sain kuitenkin yhden hyvän ystävän, joka on vieläkin ystäväni, Amandan (ei oo oikee nimi siis). Näin kesäisin vieläkin Viiviä, joskus muutenkin. Ne päivät oli loman parhaita.

Sitten kaikki muuttui. Minulla meni silloin aika hyvin. Minulla oli Amanda, ja Tilda, jotka olivat ja ovat vieläkin tosi hyviä kavereitani. Viivin kaa lähetettiin toisillemme kirjeitä. Kaikki oli hyvin. Mutta sitten

Viivin isä kuoli, jäi auton alle. Viivi on tosi ujo ihminen. Hän ei enää pitänyt yhteyttä. Minä kyllä ymmärrän miksi. Minä ymmärrän ja minusta tuntuu pahalta hänen puolestaan. Mutta se satutti myös minua. Minun elämästäni oli kuollut myös Viivi, vaikka hän olikin elossa. Se tuntui kuin tärkeä ihminen olisi kuollut.

Niin nauravaisesta työstä tuli pokerinaama. En näyttänyt tunteita, yöllä itkin ja olin hämmentynyt, ja itkeminen tuntui hyvältä ja pahalta samaan aikaan. Tätä ei yhtään auttanut se, että isoäitini kuoli juuri ja että saisin pian raudat, jota pelkäsin koska ajattelin että se tekisi minusta täydellisen stereotyyppinen nörtin, enää puuttui silmälasit. Pelko oli kamalaa, vaikka kyse olikin tyhmästä jutusta. Sain raudat. Puolen vuoden päästä sain ne pois, eikä kukaan ollut kiusannut minua niistä. Olin tosi iloinen siitä. Olin pitkään ollut huomaamaton.

Nyt olen seiskalla. Minulla on uusi, ihana luokka, kiva koulu ja sopivasti kavereita. Minä aloin taas näkyä. Minä aloin taas nauraa kovaan ääneen, ja kukaan ei enään kiusaa. He pitävät minua rohkeana, jopa jotkut pojat puolustavat ja sanovat että minua ei saa kiusata. Minusta tuntuu että alan pikkuhiljaa ikään kuin parantua jostain. Joka päivä on mahdollisuus, joka päivä on vähän toista parempi. Itkin ekat onnen kyneleet. Olen itsekin aika ujo. Joten uutena vuotena tein lupauksen, että olisin taas rohkea. Ja, olen nyt oikeastaan onnellinen. Tämän aikana tajusin jotain. Sinä et voi todella olla onnellinen, jos et tiedä mitä suru todella on.

Kiitos kuin luitte. Tämän kirjoittaminen oli katkeransuloista, aloin jopa itkeä. Toivon, että saatte jostain toivoa jatkaa seuraavaan päivään, ja mahdollisuuden onnellisuuteen. En itse ole vielä täysin "toipunut". Mutta toivon että muistatte, että jossain päin maailmaa on ihmisiä jotka välittävät teistä.

Source URL:

<https://nuortenlinkki.fi/tarinat/lue-tarinoita/vuodelta/2020/miten-musta-tuli-se-mika-nykyaan-oon>